

Leerrede over Maleachi 3: 7b - 12 uitgesproken op biddag 18-3-1953 namiddag door ds. H. Hofman, te Schiedam.

Zingen - Psalm 32: 2 en 3.

Lezen - Maleachi 3 en 4.

Tekst.

In de ochtenddienst spraken wij over het eerste deel van het 7e vers uit het 3e hoofdstuk van de profeet Maleachi; alsnu vraag ik uw aandacht voor het laatste gedeelte van het 7^e vers en verder tot en met het 12^e vers, waar wij lezen:

7 maar gij zegt: Waarin zullen wij wederkeren?

8 Zal een mens God beroven? Maar gij berooft Mij, en zegt: Waarin beroven wij U?

In de tienden en het hefoffer.

9 Met een vloek zijt gij vervloekt, omdat gij Mij berooft, zelfs het ganse volk.

10 Brengt al de tienden in het schathuis, opdat er spijs zij in Mijn huis; en beproeft Mij nu daarin, zegt de HEERE der heirscharen, of Ik u dan niet opendoen zal de vensteren des hemels, en u zegen afgieten, zodat er geen schuren genoeg wezen zullen.

11 En Ik zal om uwentwil den opeter schelden, dat hij u de vrucht des lands niet verderve; en de wijnstok op het veld zal u geen misdracht voortbrengen, zegt de HEERE der heirscharen.

12 En alle heidenen zullen u gelukkig noemen; want gijlieden zult een lustig land zijn, zegt de HEERE der heirscharen.

Tot zover. Laat ons vooraf nog zingen uit de 84^e Psalm het 5de vers

Leerrede.

Over hetgeen wij uw aandacht voorlezen zullen wij zo kort en zakelijk mogelijk zijn. Wij zijn vanmorgen er mee geëindigd, dat het woord Gods was: "Keert weder tot Mij", met de belofte: "dan zal Ik tot u wederkeren."

Hier vinden wij het antwoord: "maar gij zegt waarin zullen wij wederkeren?" De bedoeling is: wat is er dan toch aan de hand, dat Gij zo aandringt op wederkeren, en dat Gij dan tot ons zult wederkeren? Zij willen zeggen: "maar zó kwaad, zó slecht hebben wij het er toch nog niet afgebracht?" Al was hun godsdienst niet naar het recht, het was in alle geval wel zo, dat zijzelf er tevreden over waren. Zij waren in alle geval niet "zo maar goddelozen", die een eind weg leefden. Wat is toch een mens! Neem maar eens als voorbeeld de broeders van Jozef. Wisten die mensen nu helemaal niet, welk een recht, welk een reinheid er bij God is? Ja zéker! Dat wisten ze wel hoor! Zij hadden genoeg gehoord van hun vader en grootvader en van diens vader, Abraham. Maar, hoewel zij hun broeder Jozef verkocht hadden naar Egypte, als een slaaf, zij laten heel die zaak netjes liggen en staan daar met een vroom gezicht in Egypte, voor Jozef: "Wij zijn vrome lieden, eens mans zonen". Jáá, nu lag er wel dat zij hun broer verkocht hadden en dertien jaren lang hun vader hadden lopen bedriegen, "maar, kijk eens, wat is een mens toch eigenlijk, hé? Je moet maar zo zeggen: het is de genade Gods dat hij nog is wat hij is, wáár of niet? Als de hemel een mens niet bewaart, waar breekt hij nog in uit? Je moet eens weten wat er in het hart woont." En wat gebeurt er dan met zo'n "mooie" rechtzinnige belijdenis? Men kan tegelijk doorgaan in de zonde!

God moet maar tevreden zijn met wat zij Hem geven! Dat is toch eigenlijk de inhoud ervan.

Daarom kan er godsdienst zijn, en belijdenis, en "oude waarheid", en hoe alles ligt en moet komen, alles "piekfijn in orde", maar dat God ervan kan zeggen: "gij zijt zo ver van Mij vandaan, dat je helemaal jezelf leeft." En met alle godsdienst kan het zó zijn, dat God kan spreken: "Zou het zulk een vasten zijn, dat Ik verkiezen zou, dat de mens zijn ziel een dag kwelle, dat hij zijn hoofd kromme gelijk een bieze, en een zak en as onder zich spreide? Zoudt gij dat een vasten heten, en een dag de Heere aangenaam?" Dat zijn toch dingen! Er is daar in het bijzonder sprake van: vasten, een zak onder zich leggen (dat is dus in de rouw), het hoofd krommen al een bies, alles nét echt. Maar God zegt er van: "Is dat een vasten dat Mij aangenaam is? Vraag Ik dat van u, dat gij zo Mijn voorhoven betreden zoudt?" Neen, God heeft wat anders. Hij zegt: "Is niet dít het vasten, dat Ik verkies, dat gij losmaakt de knopen der goddeloosheid?" Wie breekt er met de zonde? Dáár loopt alles over. Als men niet breekt met de zonde en met de wereld, dan kan er wel een heel vertoon van godsdienst zijn, zodat men zelfs wel uitblinkt in zuiverheid van leer, "daar moet het komen, zó moet het zijn", en "zó wordt het door de Heere geleerd, en zó door Zijn volk ervaren", maar dan zegt God ervan: "Raap uw kramerij maar weg uit het land, gij inwoners der vesting". Daar kan Hij niet mee delen. Kijk hier ook eens: welk een bruutheid! God spreekt, dat het ingeburgerd was, dat het bij hun vaders gewoond had en bij hen ook, dat zij Zijn inzettingen hadden verlaten, Hem de rug toegekeerd hadden en zegt: "dat is Mij, de Alwetende, bekend; maar keert nu eens weder tot Mij, en dan zal ik tot u wederkeren", en het antwoord is: "Maar waarin zullen wij wederkeren? Wat is dat nu toch? Wij zijn netjes, wij zijn godsdienstig, wij nemen al onze plichten waar. Ja, kijk eens, een ziel kan zich niet bekeren, hoor, want dát is helemaal een werk van den Heere". Zo praat een mens, en dat voor een alwetende God, Die het hart aanziet. Kan dat een mens doen die ermee zit: ik heb tegen God gezondigd? Neen, want die voelt maar al te zeer waar het heen moet. Want zo iemand kan wel in jammer op de aarde liggen van de ellende en het ongeluk, en dat Gods woord is: "Het zijn uw zonden, O Israël, die het u zo bitter maken, dat het tot aan uw hart raakt, die een scheiding maken tussen u en uw God; die verbergen het licht Mijns aanschijns voor u". Dan is het bij zo iemand: "mijn zonden, mijn zonden!" en dan ligt de uitkomst in: "terug naar God". Nu weten wij wel, dat het teruggaan naar God, het wederkeren, door de mens schoorvoetend gedaan wordt. Want hij houdt het voor het laatst. Neem als voorbeeld een kind. Als een kind ondeugend geweest is, durft het dan bij zijn ouders te komen om zijn ondeugd, zijn kwaad, te belijden? Dan is het bang voor de straf. Van de week kwam nog te praat van Hieronymus van Alphen, die leefde in de tijd van de Franse overheersing, in de tijd van het modernisme en liberalisme. Hij heeft nogal wat kindergedichtjes geschreven waarvan wordt gezegd dat ze wat flauw zijn. Maar die man bedoelde om onder de jeugd nog wat gaande te houden van God en van wat Hij vraagt. In één van die gedichtjes komt nog voor dat een kind een ruit gebroken had; moeder zou er achter komen en er zou geducht straf op volgen. Maar het ging schreiend naar zijn moeder toe, en vertelde het, en toen drukte de moeder dat kind aan haar hart. Zo doen jullie toch zeker ook als ouders, als de kinderen je komen vertellen dat zij verkeerd gedaan hebben? Dan jagen wij hen niet weg! Zo willen wij het als ouders juist hebben. Het is voor ouders niet zo echt als hun kinderen proberen hun straatje schoon te vegen, maar wel als ze er eerlijk mee voor de dag komen. En dat wil God ook. Kijk eens naar de moordenaar aan het kruis. Dat was wel verschrikkelijk. Hij had anderen niet kunnen laten leven. Het schijnt een driftige kerel te zijn geweest; hij had een ander dood geslagen, was gegrepen, en moest sterven. Want "wie des mensen bloed vergiet, zijn bloed zal door de mens vergoten worden; want God heeft de mens naar Zijn beeld gemaakt". Eerst ging hij dóór in vijandschap, en deed mee aan de spot. Maar toen kreeg hij bloed voor het hart en ging tot de andere moordenaar zeggen: "Vreest gij ook God niet?" Hij wil zeggen: "De overpriesters doen het niet, en de Farizeeën en de Schriftgeleerden ook geen van allen. Al zijn het de kerkelijke overheden, en al zitten zij in de stoel van Mozes, zij vrezen God niet. Zij schrijven anderen de wet voor, maar leven er zelf zó'n eind vandaan! Er is bij hen geen greintje vreze God, net zo min als bij die heidenen hier, die

soldaten. Moet je nu ook meedoen? Vreest gij ook God niet, daar gij in hetzelfde oordeel zijt?" En dan zegt hij: "en wij rechtvaardig". Jongen, jongen! wat gaat die man daar doen? Die gaat de wet Gods eren, en dan eert men die hemelse Majesteit. Want Hij heeft de heerlijkheid van Zijn Wezen in wetten uitgedrukt. Nu gaat hij dus zeggen, dat God een goede God is, een rechtvaardige God, dat de wet goed is en recht. Hij hangt daar rechtvaardig. Als hij dan zó naar Christus komt, bekende dat het rechtvaardig is, is er maar één gebed nodig. Ik heb eens iemand horen zeggen, dat hij 60 jaar "op zijn buik gekropen had" en nóg onbekeerd was. Maar toen de moordenaar met zijn schuld voor de dag kwam, was voor hem maar één gebed nodig. Het is hem een heldere zaak: wederkering tot God met schuld. Aanstonds komt voor de dag "milde handen, vriend' lijkt ogen zijn bij U van eeuwigheid". "Heden", zegt de Koning, "zult gij met Mij in het paradijs zijn". Zie je wel, bij God is er ruimte genoeg, als wij maar bij Hem zijn. Nu is het wel een zaak van benauwen om daar te komen, want wij zitten vol met verkeerde gedachten. Wij zijn in zonde ontvangen en in ongerechtigheid geboren, en hebben een heel leven achter ons buiten God en zonder God, bij die vader der leugenen, die nooit anders gedaan heeft dan liegen. In het paradijs is hij er al mee begonnen. Hij kan niet anders. Dus als wij bij God komen, dan gaat dat met grote vreze gepaard, "nu zul je het hebben!" En satan stelt ons voor, dat het aller vreselijkst zal zijn. Daarom is om daar te komen een zaak van benauwen. Maar om daar te zijn, als wij breken met alles, en de duivel de duivel laten, en God in Zijn recht eerbiedigen, dat is niet benauwd meer. Er zijn hier verscheidene Ambachters die nog wel weten van de oude Piet Schouten. Toen het recht van God over hem ging heersen, zei hij: "O God! mag ik hier eens een poosje in zwémmen?" Dát levert God op.

Hier is het antwoord kortaf: "Waarin zullen wij wederkeren?" Men gaat door in godsdienst, en merkt niet op dat God het hart aanziet. God wil hebben, dat wij in schuld en boete bij Hem komen; Hij is zondaren goed. Hier zijn dus zondaren bij wie er geen plaats is voor Christus en voor de genade. Want als er geen behoefte is om weder te keren, dan kan men met genade en Jezus in de mond lopen, maar met een hart dat bezet is met: "het zal met mij wel loslopen! Het kan met mij zo kwaad niet. Want als ieder was zoals ik ben!" De Farizeeër ging ook als een goed man over de aarde. En toen hij in het heiligdom kwam was er nog vrijmoedigheid in zijn ziel ook. Hij stapt de tempel in; daar was hij "echt op z'n plaats". Want in de wereld was het toch wat hoor! Moordenaren waren er, en rovers. O, het was toch zo erg. Nu stond hij in de tempel, en zegt: "Heere, ik dank U dat ik niet ben als andere mensen". Ja, je moet maar onderscheiden wezen. Nu is daar ook een tollenaar, die stond van verre. Dat de hemel niet op hem viel was een wonder; dat de aarde hem nog droeg was een wonder. Alles was een wonder. Want wie was hij? Hij durft zijn ogen niet op te slaan; hij slaat op zijn borst en zegt: "O God! wees mij zondaar genadig". Hij kon niet eens zeggen "arme zondaar", want dan moet je weten of je wel de rechte zondaar bent. Maar wat leert nu Jezus? Dat die tollenaar naar zijn huis ging, meer gerechtvaardigd dan de Farizeeër. Want die deed het zelf; die had niet nodig dat God hem rechtvaardigde. Bij de Farizeeër is er niet in het minst een wederkeren tot God. Dat is er wel bij de tollenaar. Bij hem is schuld, in die zin zoals wij dat lezen in Jeremia 3 van het volk Israëls: "Zie, hier zijn wij, wij komen tot U; want Gij zijt de Heere, onze God." Terug naar God, met geboeide handen "wij hebben overtreden". Zoals er staat in Hosea 6: "Komt en laat ons wederkeren tot den Heere; want Hij heeft verscheurd, en Hij zal ons genezen; Hij heeft geslagen en Hij zal ons verbinden". Wij terug naar Hem. Op zo menige andere plaats is er sprake van wederkeren. Maar hier wordt kortaf gezegd: "waarin?" Met andere woorden: "wij weten het niet hoor, absoluut niet". Wat zien wij daarin? Hoe noodzakelijk het toch is, dat wij door die eeuwige Geest ontdekt worden aan wie wij zijn, en dat die tegenstelling eens openbaar wordt: wie wij zijn, en wie God is. Anders kan er zó gepraat worden: "waarin zullen wij wederkeren?"

Er staat nog wat; er staat bij: "Zal een mens God beroven?" Men wil zeggen: "Dat kán niet hoor, God zorgt Zelf wel voor Zijn eer", en "de hemel" staat wel voor zijn eigen zaken in, dat behoeft een mens heus niet te doen, hoor". Zo wordt er rechtzinnig gepraat. Maar zo doet Gód niet! Dat doen de mensen. Als er niet is, gelijk wij lezen in "Het wachtwoord der hervormers" (in het vragenboekje van Hellenbroek):

"Maar toen Gods Geest mij aan mezelf had ontdekt,
toen werd in mij de vreze gewekt,
toen voelde ik wat eisen Gods heiligheid deed;
daar werd al mijn deugd een wegwerpelijk kleed!"

dan gevoelt men niet dat God Zijn eer van ons vraagt. Wij zijn Zijn schepselen. Hoe oud zijn wij? Wij zijn van onze jeugd aan door Hem gedragen en verdragen, welgedaan en gezegend. God heeft nooit anders gedaan dan ons toegebracht, toegebracht en nu vraagt Hij van ons: "Geefst Mij nu eens eer. Ben Ik dan een Vader, waar is Mijn eer? En ben Ik een Heere, waar is Mijn vreze?" Hier wordt gezegd: "Waarin zullen wij den Heere beroven?" "Nee, dat is helemaal de bedoeling niet, maar de Heere zorgt daar Zelf ook wel voor hoor, voor Zijn eigen zaken". Bij God is dat anders; Die zegt: "Maar gij berooft Mij" en voegt er nog bij (of Hij te kennen wil geven: als je het niet weet, dan zal Ik het nog eens met ronde woorden zeggen): "Gij berooft Mij in de tienden en in het hefoffer". Wij weten, dat de tienden in het heiligdom gebracht moesten worden. Ook het hefoffer. Nehemia heeft in de tijd van de wederkering in het bijzonder daarvoor geijverd en in het huis Gods kameren in gereedheid gebracht. Toen hij er niet was, had men Tobias die kameren gegeven. Dat was nog familie, en niet zo'n kwade man. "Ja, hoor eens, je moet alles niet zo precies nemen." Maar toen Nehemia weer te Jeruzalem kwam, heeft hij hem buiten de deur gezet, en al zijn huisraad ook buiten geworpen. Het waren aparte kameren, waar de tienden van koren, van most en van olie voor de Levieten en het hefoffer der priesteren, en het spijsoffer en de wierook en de vaten heen geleid werden. Waar alles opgelegd werd wat het volk bracht van wat het land opleverde en naar het recht van God behoorde te geven. Men had dat niet gegeven in de tijd dat Jeremia weg was en nu waren de priesters, levieten en zangers gevloeden, een iegelijk naar zijn eigen akker.

God wilde bij hen de eerste plaats innemen, maar nu leefden zij niet Hem, maar zichzelf. God wil zeggen: "gij zijt bezet met de wereld, met het zien- en zinlijk, met het vergankelijke, in plaats van dat gij Mij de eerste plaats geeft. Gij berooft Mij." Die Majesteit doet niets dan ons toebrengen, en heeft nooit anders gedaan; is er nu één zaak die betaamt, dan is het toch wel dat Hij de eerste, de hoogste plaats bij ons inneemt? Is er iets meer betamend, dan dat wij zeggen: "O God, wilt Gij alstUblieft over mij heersen en mij regeren? En wat ik dan teveel bij mij heb, wat U in de weg staat en U tegenstaat, wilt Gij dat alstUblieft verdoen als het slijk der straten? Wilt Gij dat vernietigen, zodat er niet één afgod bij mij zit". Dat wil God van ons hebben. Wenst gij in vereniging met Christus te geraken? Ik zal een voorbeeld nemen uit de natuur; als een jongen en een meisje omgang met elkander hebben, en men spreekt over wederkerige liefde, maar het is niet zó dat er voor die jongen maar één meisje bestaat, en voor dat meisje maar één jongen op de gehele aardbodem, zodat men bij tijd en gelegenheid nog wel eens naar een ander omkijkt, dan wordt dat nooit een goed huwelijk. En nu is het in geestelijk opzicht precies eender. Als men soms nog links of rechts kijkt, en nog buiten Christus heeft waar men aan hangt, dan kan dat huwelijk met Hem onmogelijk voltrokken worden. Dat wordt niets. Dat gaat in de natuur op, en geestelijk zéker. Hij wil de eerste, de hoogste plaats bij ons hebben.

"Brenge al de tienden in het schathuis, opdat er spijze zij in Mijn huis". God vraagt wat Hem toekomt, en waar een iegelijk van zal moeten bekennen: daar is niets onbillijks in. Als Hem dan niet de tiend gegeven wordt, de eerste en de hoogste plaats, dan geldt (let er wel op, hoe God

op Zijn recht staat!) "Met een vloek zijt gij vervloekt, omdat gij Mij berooft, zelfs het ganse volk." Dat is toch even wat!

Dat kunnen wij rechtstreeks toepassen op de staat van ons volk. God heeft de eerste plaats niet meer, hé? Wij zijn niet eens meer een christelijke natie. Wij zijn in een land, dat met een vloek vervloekt is, doordat Christus de plaats niet meer inneemt die Hem toekomt. Wij hebben Hem beroofd. Hoe is het in het kerkelijk leven? Hoe is het persoonlijk bij Gods volk? Hoe is het persoonlijk bij een iegelijk? Hebben wij Hem de eerst plaats gegeven? Doen wij dat? Die eis is recht, is billijk. Er kan veel gepraat worden, maar bij God helpen geen praatjes; God ziet het hart aan, en Hij ziet naar daden, of Hij de eerste plaats inneemt. Eli was wel een kind Gods, en hij had een ambt, een verheven ambt. Maar hij gaf aan God de eerst plaats niet. Wat zat er bij Eli tussen? Eli had kinderen. "Ja, en bekeren kun je ze niet hoor." Maar zodoende deed hij tegelijk zijn ogen dicht als zijn kinderen in zonde leefden, hij ziet de zonde door de vingers. Maar dat doet God niet. God wilde de eerste plaats innemen, zodat Eli Hem hoger zou stellen dan zijn kinderen. Daar was niets aan te doen. En daar zij naar recht een ambt bekleedden, en niet wandelden naar het recht, had Eli moeten ingrijpen, en hen moeten verwijderen, zodat zij het priesterambt niet mochten bedienen. Maar dat deed hij niet, hij gaf God de eerste plaats niet, en keek zijn kinderen naar de ogen. Hier staat, "met een vloek zijt gij vervloekt". Eli was wel een kind Gods, maar op een en dezelfde dag brak hij de nek, en werden zijn beide zonen door onbesneden Filistijnen gedood en de ark des verbonds gevankelijk gevoerd. Want met God valt er niet te spotten, helemaal niet, en ook niets vlak te praten. "Recht en gerechtigheid", spreekt die Majesteit "zijn de vastigheid van Mijn troon".

Gij moogt zeggen "het is ernstig". Ja, maar dat is het ook. Want wij gaan straks sterven, en dan staan wij voor de Rechter van hemel en aarde. Laten wij de binnenkant eens nakijken: "wat hebben wij van God en van Zijn genade sloop"? Gij zult zeggen: "gij zijt erg persoonlijk." Ja, maar nu kunnen wij dat nog doen; die in de vloed zijn omgekomen kunnen het niet meer. Wat hebben wij van God en Zijn genade sloop? God oordeelt naar het evangelie, nu al en straks in het toekomstige. Naarmate wij Hem plaats en eer geven, wil Hij Zich aan ons bewijzen. Daarbuiten kan God het niet doen. Daaraan helpt geen "Och, Heere mocht het" en "kon het". Al zouden wij, als Rooms en nog zoveel aan het bidden zijn met 'Vader-ons-jes', en 'Maria-wees-gegroetjes', er komt niets mee van zijn plaats. Maar God wil wél de dingen die niet zijn, roepen alsof zij waren, maar, op conditie van recht, dat wij Hem geven de eer Zijns Naams die Hem toe komt. En wie het doet, doet het; daaraan zal Hij bewijzen dat Hij zo getrouw is als sterk, en Zijn werk voor ons zal voleinden. Hij is daar aan vast. Daar kunnen alle ongelukkigen en van verre staanden al nuttigheid van hebben om vast te houden. Al lekken de vlammen van de hel naar je, dan ligt daar vastigheid in: Hij is de God Die niet liegen kan. En als gij Hem de eer geeft gelijk het betaamt, zodat gij breekt met alles wat geen God en Jezus is, en zelfs jezelf voor Hem over hebt, dan zal Hij bewijzen: "de poorten der hel zullen Mijn gemeente niet overweldigen." Dat is toch zeker tot troost en sterkte! Het zijn zaken die zeker en gewis zijn. Daarbuiten geldt: met een vloek zijt gij vervloekt, zelfs het ganse volk. Dan verkeren wij in een land waar de vloek op rust. En als ergens de vloek op rust, dan is het daarmee zo gesteld, zoals men zegt van onrechtmatig verkregen geld: "het gedijt niet. Het rolt er net zo hard uit als het er in komt". Men zegt soms: "Een wonder als God het zegent", dan doet men met een gering loon, met zo weinig geld, soms nog wonderen. Het loopt er maar over of God het zegent. Dat wij daar dan acht op geven! Welk een ellende en armoede was er niet door de oorlog. Men was nauwelijks een klein beetje uit de schuld, en de Prins naar Amerika om te bedanken voor de Marshall-hulp, of de dijken braken door en alles werd overstroomd. Dat zijn toch wel opmerkelijke dingen! Wij moeten wel ziende blind zijn, willen wij die dingen niet opmerken. Men is druk bezig besmettelijke ziekten uit te bannen. Want die moeten er niet zijn. Ook niet bij het vee. Maar hoeveel gezonde dieren zijn er niet verdronken? Spreekt God dan niet? Wij

lezen bij Joël "Hoe zucht het vee"; die stomme beesten hebben niet gezondigd, de koeien hebben het niet gedaan! Die hebben mede geloeid toen de waterstroom kwam. Dan moeten stomme beesten nog lijden door onze zonden. Het is toch vreselijk, hé? De vloek op alles. Zó had God ook gesproken dat, wanneer zij Hem zouden verlaten, vervloekt zou zijn hun ingang, hun uitgang, hun veld, hun baktrog; de vloek zou het land verteren. Nu zien wij dat het vervloekt zijn in het algemeen geldt, op alle terrein, kerkelijk en maatschappelijk, maar ook persoonlijk. Nu is de weg dat wij de vloek, dat wij de hel verdiend hebben, eens aannemen en God de eer geven dat Hij eeuwig recht is. Dát is de weg om van de vloek verlost te worden.

Hoort maar, hier staat "brengt al de tienden in het schathuis, opdat er spijs zij in Mijn huis." God voegt er aanstonds de belofte bij: "en beproeft Mij nu daarin, zegt de Heere der heirscharen, of Ik u dan niet opendoen zal de vensteren des hemels, en u zegen afgieten, zodat er geen schuren genoeg wezen zullen". Wij hebben niet met een karige God te doen! Er is genoegzame rijkdom en overvloed bij Hem. Als wij hier lezen van de vensteren des hemels opendoen, en zegen afgieten, dat er geen schuren genoeg wezen zullen, dan denk ik nog aan een paar Schriftuurplaatsen. Vooreerst, wat zal Noach bespot zijn toen hij de ark bouwde. Want wat die man toch in zijn hoofd haalde? Hij bouwde op het land een kasteel van een schip, verschrikkelijk! Wat zullen zij er de draak mee gestoken hebben. Maar toen de tijd van God er was, en de ark gevuld was met rein en onrein vee (daar stond het onreine vee nog boven de mensen, want van al het onreine vee kwamen er twee paar in de ark, maar van de mensen buiten Noach en de zijnen niet één!), worden alle fontein en des groten afgronds opengebroken, en de sluizen des hemels geopend. Toen was het tot vernietiging van alles buiten de ark.

Wij lezen ook nog op een plaats: "als de Heere vensteren in de hemel maakte." Dat zei de hoofdman die de koning van Israël bij zich had toen Elisa sprak: "Morgen omtrent deze tijd zal een maat meelbloem verkocht worden voor een sikkel, en twee maten gerst voor een sikkel in de poort van Samaria". De hoofdman zei toen: "Zie zo de Heere vensteren in de hemel maakte, zou die zaak kunnen geschieden?" Met andere woorden: "Ga nou; hoe kan dat?". Dan zegt Elisa: "Zie, gij zult het met uw ogen zien, doch daarvan niet eten". Die hoofdman kreeg de wacht aan de poort om de orde te bewaren. Die man, die God niet erkende, werd in de poort als het slijk der straten vertrapt door de mensen, die het genot hadden om voor enkele penningen een overvloed van spijs en drank te verkrijgen.

Zo staat er hier ook: "of Ik u niet zal opendoen de vensteren des hemels", of God wil zeggen: bij Mij is alle rijkdom, en dan zal Ik dat zo overvloedig openen dat er als een plasregen van is. Maar dat is onder de voorwaarde. Nu weet een ieder onder ons, die in schuld de plaats onder God heeft ingenomen (wij noemden het zo-even aannemen van de vloek en het oordeel, de hel verdiend, God eeuwig recht, wat Hij ook doet) wat daar de vrucht van is geweest. Christus heeft de vloek op Zich genomen toen Hij een vloek was voor gevloekten, en Hij heeft het oordeel uitgebracht tot overwinning, en zij hebben allen er persoonlijk in ervaren, dat God als de vensteren des hemels opende en zegen afgoot totdat er als geen schuren genoeg waren, zodat het zelfs wel was: "Och God! ik zal nog sterven onder de openbaring Uwer genade en goedheid". Zulk een overvloed is er bij God. Dat is toch wat? O! dat wij er zo jaloers op werden, dat wij in vuur en vlam ontstoken werden om het daarop te zetten met ons ganse hart. Goed voorbeeld doet goed volgen, en kwaad voorbeeld doet kwaad volgen. Wij lezen van moeders die met hun kinderen tot Jezus kwamen; de discipelen wilden hen eerst terugwijzen, maar Jezus zegt: "Laat de kinderkens tot Mij komen, want derzulken is het koninkrijk der hemelen." Dat die moeders met hun kinderen tot Christus kwamen, waardoor zal dat geweest zijn? Ik denk dat zij er buiten Christus geen raad mee wisten. Waar moesten ze nu met die arme schapen van kinderen heen? Zij konden het niet met minder doen dan met Zijn genade, en die kinderen ook niet. Nu gingen die moeders naar het doel en pakten hun kinderen mee; en die gezegende Koning dekt hen onder Zijn hand en drukt hen aan Zijn Middelaarshart. Die kinderen zijn zelf

niet gekomen, maar de ouders hebben hen meegenomen. Zo'n rijkdom en overvloed is er bij Hem. Laat ons onze kinderen ook zien mee te nemen die kant op.

God zegt hier verder: "En Ik zal om uwentwil de opeter schelden, dat hij u de vrucht des lands niet verderve." Wij weten dat het in het oosten veel voorkwam dat de vruchtbare velden verdorven werden door de rups, de kever, de kruidworm, de sprinkhaan, soms genoemd: "Mijn groot heir, dat Ik onder u zende." Maar nu spreekt God: "om uwentwil de opeter schelden." God wil zeggen: "als gij de rechte plaats voor Mij inneemt, als gij Mij eert, dan zal Ik u eren, en dan zal Ik om uwentwil, opdat gij gezegend zoudt zijn, de opeter schelden." Het water is in ons vaderland tot veel nut geweest, zowel om de vijand buiten de grenzen te houden, als tot grote welvaart. Nederland is de grootste zeemogendheid geweest! Omdat Nederland zo gunstig aan het water ligt, kwamen hier veel schepen met de rijkste lading uit de toenmaals bekende wereld. En nu is datzelfde water, dat dienstig is geweest om de vijand buiten het land te houden, dienstbaar geweest om het land te verwoesten. Het loopt er over hoe God het gebruikt.

Het is bekend, dat toen in 1672 alles hier ten einde raad was en Prins Willem III aan de regering gekomen is, bij de vergadering van de Staten alles in zak en as zat. De Prins, die jaren miskend was, kwam binnen en ging zitten. Men kon wel een speld horen vallen, men hoorde de adem van ieder gaan. Ten laatste stond hij op, en daar geen mens het woord genomen had, begon hij te spreken: "Wij hebben een goede bondgenoot." Er kwam spanning; de monden gingen open; velen stonden van hun zetels op. "Wij hebben een bondgenoot die onze vadersen zo dikwijls hebben gebruikt." Wie moest dat wezen? Dat wisten zij niet. Want heel de wereld was tegen Nederland in de wapenen. Die bondgenoot was het water. In het Franse leger werd later gezegd: Die bleke jongen daar in Den Haag is wijzer dan al de aanvoerders van het Franse leger, waarvan zij openlijk zeiden: "het zijn allemaal uilskuikens; hij is hen allemaal te rap af." Hoe kwam dat? Er woonde bij die man van de vreze Gods. En wat nu als het ware de ondergang is van een groot gedeelte van ons land, dat noemde hij toen een bondgenoot. Het loopt er maar over of God Zijn zegen geeft of de vloek.

Er is maar één oplossing: terug naar God. Daar ligt in begrepen: "Ik zal om uwentwil de opeter schelden." Dan wil God Zelf de wateren schelden, als die komen aanstormen om alles te vernietigen. Wat betekent dat voor God, al zou het een storm zijn nog wel drie maal zo hevig als het nu geweest is? Als God het niet wil dat het over de dijken heengaet, dan gebeurt het ook niet. Wat is er niet gebeurd aan de Rode Zee? En bij de Jordaan? "Wat was u, gij zee! dat gij vloodt, gij Jordaan! dat gij achterwaarts keerdet?" staat er in Psalm 114. God spreekt en dan moet alles zwijgen. Nu sprak God en alles ging er onder.

Er volgt nog: "en de wijnstok op het veld zal u geen misdacht voortbrengen, zegt de Heere der heirscharen." Hier wordt alles samengevat. God wil zeggen: "Ik zal u dan in alle opzichten zegenen". Waar het dan in bestaat, daar besta het in, opdat gezegend zou zijn de ingang, de uitgang, het veld, de baktrog, ALLES zegen! Toe dan, bedenke dat een ieder voor zich, opdat wij weten wat ons als Gods schepselen betaamt tegenover zulk een vlekkeloze, reine Majesteit.

Dan volgt er: "En alle heidenen zullen u gelukzalig noemen; want gijlieden zult een lustig land zijn, zegt de Heere der heirscharen". De inhoud is, dat mensen die niet aan God of godsdienst doen, en die niets van God afweten, toch moeten zeggen: "Dat is een gelukzalig land en volk." Zegt Mozes niet van Israël: "Want wat groot volk is er, hetwelk de goden zo nabij zijn als de HEERE, onze God, zo dikwijls als wij Hem aanroepen? En wat groot volk is er, dat zo rechtvaardige inzettingen en rechten heeft, als deze ganse wet is?" In de terugkeer tot Hem ligt dan ook de oplossing voor alles, voor onze kinderen, voor de gemeente Christi, voor de ganse christenheid en voor de gehele natie. Wij moeten terug naar Hem, dan zal Hij tot ons

wederkeren. Dan zal de vloek veranderd worden in zegen, anders wordt zegen veranderd in vloek.

Dat Hij Die machtig is om boven bidden en denken ons toe te schikken naar Zijn wil en welbehagen, ons daartoe Zijn woord en getuigenis heilige, opdat wij zouden weten waar wij aan toe zijn, om te verstaan wat de rechte, goede en Gode welbehagelijke weg zij. Bedenk ook, dat er door deze dag weer een grotere verantwoordelijkheid op ons gekomen is en dat er nu op ons rust: Hoe staan wij tegenover die hemelse Majesteit, wij die alles verbeurd hebben? Dan willen wij hiermede sluiten. Wij weten niet wat de hand Gods over ons bescheiden heeft. Maar als wij nu soms een karig stuk broods zouden hebben, zullen wij dan den Heere niets ongerijmds toeschrijven? Als grote ellende ons wedervaart zullen wij Hem daarin niets kwaads toeschrijven, maar Zijn woord bedenken en overdenken? Hij meent het zo goed met ons, en Zijn woord is:

Och, had naar Mijn raad
zich Mijn volk gedragen;
och, had Isr'els zaad
op Mijn effen paan
ijvrig willen gaan,
naar Mijn welbehagen.

Laat ons dan alle schuld bij onszelf zoeken, en niet bij de Heere. Laat ons bedenken dat het onze zonden zijn die ons alle ellende bezorgen. God bedoelt niets dan ons welzijn. Zelfs waar Hij slaat, bedoelt God nog het goede. Als wij, als vaders of moeders, onze kinderen kastijden, dan doen wij dat toch zeker uit liefde? Je kunt hen toch niet laten doorgaan in het kwaad? Zo doet God ook. Dat Hij ons ogen geve om het te zien, oren om te horen en een hart om het te verstaan, ja een hart om Hem te vrezen, opdat wij Hem en dat koninkrijk als het hoogste zoeken, opdat wij Hem eren en ook als een voorbeeld mogen zijn voor onze naasten.

Dat de Naam Gods verheerlijkt worde en Jezus Christus gekroond in de openbaring van de werken des Geestes, God Drieenig tot dankzegging.

Amen.

Slotzang Ps. 146: 3

Zegen.